

Политика је врло стара и надамне једноставна делатност човека. Старија и од најстаријег заната. То је једначина са једном непознатом. Постоје: актери, интерес и резултат политике. Шта год од тога било непознато, лако се може израчунати. Све остало што наизглед компликује политику су многобројна и разноврсна забашуравања, како би се суштина што дуже одржала невидљивом, за оне који би желели да је мењају. Само фокусирањем на суштину, постижу се и повољни политички исходи. Наравно, томе мора претходити жеља за повољним исходом.

Пре готово 14 година, годину дана пре страшног НАТО злочина, у београдском магазину *Дуга*

, објавио сам текст под насловом „Референдум – дум, дум“. Било је то уочи једног од Милошевићевих референдума, на коме је народ требало да одлучи (тј. да оправда потезе политичког врха), да ли треба страна рука да управља Србијом, или тако већ некако. Сећам се да је у том тексту написано да ће без обзира на то какав исход референдума био, страни фактор у виду некакве мисије бити инсталиран. Отишло се и корак даље, у антиципацији догађаја. Претпостављено је наиме да ће након активирања страног фактора, доћи до инсценирања напада на неки УНУНУН хуманитарни конвој, што ће радикализовати страном мешање, до доласка стране војске у срце Србије. На моју огромну жалост, био сам у праву. Једино је повод за интервенцију био случај „Рачак“, а не напад на хуманитарни конвој. Поводи ионако спадају у горепоменуто забашуравање, а не у суштину. На том референдуму, народ је рекао своје, али се каснији догађаји нису одвијали по народној вољи. Неколико месеци након референдума, дошла је посматрачка мисија ОЕБС, а затим и страшних 78 дана смрти и разарања.

Изненадна појава, барем за нас изненадна, Виљема Вокера на блокади административног прелаза Мердаре, 22. јануара, пробудила је неке непријатне успомене. За млађе читаоце објашњење, колико да се не заборави: Виљем Вокер је амерички официр (шпијун, обавештајац) задужен за изазивање нереда у централноамеричким државама, а те несрећне 1998. шеф „посматрачке“ мисије ОЕБС, која се састојала од 2.000 његових колега из европских држава. Американац на челу

Дум, дум – референдум

Пише: Александар Б. Ђикић
четвртак, 26 јануар 2012 20:33

европске мисије? Да, баш тако. Шта је ту чудно!? Елем, тај Вокер је своју мајсторију показао на Косову. Једно пола године наоружавајући банде ОВК, а онда након бриљантне војно-полицијске акције наших снага, увиђајући да ни добро норужани не могу ништа озбиљније урадити, режира познати случај „Рачак“. Уз помоћ финског патолога Хелене Ранте (за коју се касније испоставило да и није патолог, него зубар), која је након рата признала да је по налогу финског МИП-а (читај, Ахтисари) слагала, јер је страдале ОВК борце, представила као масакриране цивиле, и тако свечано отворила Пандорину кутију.

Након 14 година од отварања поменуте кутије, на северу Косова се организује референдум. То ће у ствари бити засигурно последњи како-тако формализовани вапај, чији је циљ буђење успаване савести државе. У каквој се атмосфери он припрема?

Појава Виљема Вокера у маси протестаната на Мердару, окруженог заставама Републике Албаније (*sic!*), јесте недовољан разлог да наш МИП реагује, барем неким демаршом. Зашто се блокада протока робе одвија под заставама стране државе? Откуд заставе Албаније у нечему што пледира да буде држава, и то мултинационална, демократска, мулти-култи, и изнад свега независна? Знамо одговор, али ипак остаје нејасно како то да ми преко тог ћутке прелазимо. Па Велика Албанија се гради на нашем тлу, а не у Гвинеји. Шта Вокер тамо тражи? Какве он има везе са плазма кексом. Да ли је случајно одабрао тајминг?

Непосредно пре тога, високо позиционирани амерички дипломата Филип Рикер је изјавио да ће се север Косова интегрисати у институције тзв. државе Косово. У тренутку кад је требало да изговори суштину: „милом или силом“, неко му стао на палац, тако да су медији пренели само тај изговорени део његове изјаве.

Непосредно пре овога, Титов омладинац, Азем Власи изјављује да су блокаде на Мердару само припрема за пролеће и акцију усмерену на север Косова. Ако се вратимо мало уназад, све акције које су рађене против државе Србије, од 1981. до данас углавном су рађене у пролеће, закључно са НАТО злочиним 1999. На ову изјаву такође

наше власти остају неме, иако се ради о озбиљној претњи, а нем остаје и ЕУЛЕКС тужилац, иако овде има довољно елемената за покретање истраге. Ради се о класичном позивању на насиље и подстеркавање истог.

Ако ова три момента сагледамо, видећемо да се неке страшно жури. Искуство нам говори да имамо посла са машинеријом која не преза од насиља, што је небројено пута доказала, а што очигледно за оне који воде нашу нацију још увек није довољно. Срби са Косова ове претње врло озбиљно схватају, али се не плаше.

Са друге стране, Срби са севера Косова се не котирају високо код београдског политичког врха. То је за њих велики проблем, чак бих се и усудио рећи, већи проблем него претње које долазе из Приштине. У чему се састоји тај проблем?

Прво, по опробаном систему контроле ума, потпуно се заборавило на прави узрок заостравања стања на северу Косова. Вратимо се на почетак текста, прави узроци се увек забашуравају. Не дозволимо да се то дешава: рапидно погоршање стања на Косову је изазавано неуспешном акцијом шиптарске полиције РОСУ, 25. и 26. јула 2011. И то знају и министар за Косово и Метохију, и Борко Стефановић (каква год да му је функција) јер су тих дана били на лицу места, и не знам зашто се сада праве „Тоше“. Тог 26. јула, ЕУЛЕКС је стао на шиптарску страну, и хрватским хеликоптерима извршио десант шиптарске полиције на прелазе Јариње и Брњак, чиме је српски народ са „севера“ одсекао од матице.

У Београду постоји одавно малобројан али врло гласан блок политичара, медија и НВО, који наносе штету и држави и народу на Косову. Забрињавајуће је сада то што се ставови наших званичника све више приближавају ставовима тог блока. Кренимо редом:

Север Косова се из Београда напао тезом о криминалу. Као, на северу цвета криминал, па чим се интегрише у косовске институције све ће бити решено. То је послужило као повод за полицијску акцију ЕУЛЕКСА и РОСУ. Ништа се није променило, осим што је народу отежан живот. Затим је све сваљено на једну особу са севера Косова, која је ухапшена, и ништа се није променило. Затим је немачка војска напала народ на Јагњеници, и ништа се није променило, осим што је то Ангели Меркел послужило да се мало поиграва нашом ЕУ кандидатуром. И траје тако репресија на северу Косова, али народ није поклекао чак ни у овим хладним зимским данима, без струје, воде, путева, а организатори репресије то нису очекивали.

Три су основне тезе које се одапињу из политичког врха Србије. Размотримо их:

Прва: Акције на северу Косова су страначки обојене. Чак је Борко Стефановић који Косово и Метохију по свему приказаном сматра својим приватним поседом, отишао корак даље тврдњом да иза предстојећег референдума стоје политичке странке из Београда. Не каже које? Подсетимо; на северу Косова постоје четири општине. У једној је на власти СНС, у две ДСС, и у четвртој ДС. На кога је мислио, ако је ишта мислио, није важно. Истина је једна, а то је да се народ бори за опстанак, и да ко год да је на власти морао би да се понаша једнако, па све да га из Београда шибају.

Друга: Референдум на северу Косова неће ништа доброг донети Србима који „доле живе“ (тај израз „доле“ им је омиљен и показује да Косово и Метохију виде само на карти). Гледајмо ствари са ове стране: Шта Срби могу овим референдумом изгубити? Ништа, њихова слобода кретања је суспендована горепоменутиим запоседањем административних прелаза, а биће још и више након фамозног Борковог споразума са Приштином, кога за унутрашњу употребу крсте разним еуфемизмима, а који се изворно зове: IBM (Integrated Border Management – Заједничко управљање границом). Ако се противно Уставу, праве нове границе, оне свакако нису на корист српског народа. Срби то препознају као опасност по свој опстанак, и зато између осталог користе и референдум, као средство.

Трећа: Референдум на северу ће лоше утицати на Србе јужно од Ибра. Овде се можемо сложити са Борком, јер ову тезу лансирају српски политичари јужно од Ибра, заиста по налогу својих страначких (и других) централа у Београду. Шта ће то референдум на северу лошег донети Србима јужно од Ибра, а што већ немају? Ништа. Да ли ће Србима јужно од Ибра бити лакше, ако потпадну под здравствени систем Косова? Хоће ли им бити лакше ако за медицинске услуге у Србији буду морали да плаћају, као и други странци? Хоће ли им бити лакше ако децу на школовање уместо у Косовску Митровицу шаљу у Крагујевац, или не дај боже у Приштину? Не, не и по сто пута не! Србима јужно од Ибра непристајање на шиптарске институције на северу, доноси само добро.

Дум, дум – референдум

Пише: Александар Б. Ђикић
четвртак, 26 јануар 2012 20:33

Па због чега ова нервоза у Београду, поводом најављеног референдума? Какав је то мотив који тера наше политичаре да се служе, па можемо слободно рећи и лажима, како би Срби од њега одустали?

Само одржавање референдума је пораз власти у Београду. Тај очајнички потез Срба је знак да у Београду не виде некога ко би се борио за њихова елементарна права. За њихов опстанак. Они у Београду виде само идеологију, која ће их жртвовати зарад ЕУ кандидатуре. То је општи утисак. Штавише, то ће бити знак да у власти нису имали саговорника који би разумео њихове аргументе. Нема ту никаквог странчарења, криминала, и сличних квазиаргумената. Ради се о опстанку Срба на Косову, јер довољно смо писмени да видимо да тамо где нема институција државе Србије, нема више ни Срба.

Да се не заваравимо, велика је сила на врату тих људи, да би се референдумом постигло Бог зна шта. Штавише, он са собом носи и ризике, попут форме референдумског питања, које не сме укључивати атрибуте државности Косова. Није свеједно какво питање стоји на листићу. Међутим, демократичност референдума као средства не сме се довести у питање. Људи имају право да кажу шта мисле о укидању институција наше државе. Људи имају право да кажу да не желе да им деца у школи уче епопеју ОВК и личност и дело Адема Јашарија. Људи имају право да кажу да не желе да се лече у шиптарским болницама. Људи имају право да директно кажу да желе да живе у својој земљи, кад већ политичари у њихово име то нису умели да кажу. Шта ће од тога бити, видећемо, али свакако ће се показати воља народа и однос државе према тој вољи

Наравно, како се ближи дан референдума, појачаваће се и притисци на Србе да од референдума одустану. Ти притисци Београда ће бити снажни онолико колико Брисел буде притискао Београд. Све је јасно. Београд има снажне инструменте за притисак, почев од елементарних потреба: струја, вода, путеви, а да не помињемо плате и пензије, па до медијског дривоњања. Међутим, не треба се заваравати и људе беспотребно мрцварити. Срби неће друге институције, осим институција своје државе, па ма како били притиснути, јер се ради о голом опстанку, јер...

Дум, дум – референдум

Пише: Александар Б. Ђикић
четвртак, 26 јануар 2012 20:33

